

A molnár, a fia meg a szamár – népmese

Volt egyszer egy öreg molnár, s annak volt egy kamasz fia.

Volt egy szamaruk. Gondolták, eladják a vásáron, és jó pénzt kapnak érte. Attól féltek azonban, hogy mire a városba érnek, a csacsi elfárad, esetleg a lába is föltörik az úton, s akkor nem kel el olyan jó áron. Ezért hát összekötötték a szamár lábát, rudat dugtak a lába közé, vállukra vették, s úgy mentek vele a vásárba.

Ahogy mennek, szembetalálkoznak az úton egy emberrel.

Az meglátja a csacsit a rúdon himbálózva, s elkezd hahotázni:

– No, az egyszer szent igaz, hogy a három közt nem a csacsi a legnagyobb szamár! Ők viszik a szamarat, ahelyett, hogy a szamár vinné őket!

Hallja ezt a molnár, gondolja, van benne valami igazság. Leteszik a szamarat a földre, kioldják a lábát, s talpra állítják. Az öreg fölülteti rá a fiát, s úgy mennek tovább: elöl a fiú a szamáron, nyomában gyalog a molnár.

Megint találkoznak egy emberrel. Az is mondja:

– Hát ez meg miféle mamlasz! Pöffeszkedik a szamáron, s hagyja az öreget kutyagolni! Szállj csak le, öcsém, s engedd csak szépen apádat a nyeregbe!

Gondolták, ennek is igaza van. Helyet cseréltek, s úgy mentek tovább: elöl az öreg a szamáron, mögötte gyalog a fiú.

Ismét találkoznak egy emberrel. Az sem hagyta szó nélkül:

– Ó, szívtelen vénség! Nem áttal szamárháton feszíteni, s közben ez a szegény gyerek már alig vonszolja magát!

– Ennek is igaza van – vakarta fejét az öreg. Intett a fiának, üljön fel is, és most már így vonultak tovább szamárháton mind a ketten, míg csak megint nem találkoztak valakivel.

Hallják is:

– Micsoda bolond népség! Ketten ülnek egy ilyen jámbor kis jószágon. Jó, hogy még egy házat is nem raknak rá, tornyostul!

Elszégyellte magát erre a molnár is, a fia is és leszálltak. Most elöl a csacsi ment, terhétől szabadulva ide-oda illegette magát, s mögötte kullogott a molnár meg a fia.

Jön szemközt megint egy ember. Azt mondja:

– Már csak bolond világot élünk! Elöl táncol a szamár, utána liheg fiastul a molnár! Úgy látszik, elérkezett a szamarak világa.

Hanem erre már méregbe jött a molnár.

– Úgy bizony, eddig szamarak világa volt, mert hol erre hallgattam, hol arra, kivéve a magam józan eszére. No de mától fogva beszéljete, amit akartok, s én is azt teszem, amit akarok!